

Patru poeme din volumul de poezie „**Bosnia. Partaj**” (Cartea Românească, 2014), de **Miruna Vlada**.

BOSNIA

Hatidza

„în '96 am lucrat la un post de radio local
îmi plăcea că rămâneam uneori singură în cabina de sunet și mă jucam la butoane dădeam bașii când
mai tare când mai încet apoi iar mai tare știi că bașii dați tare îți fac urechile să țiuie și boxa
trepidează ușor și simți vibrația în piept era un reflex, cred să mă joc la butoane să simt că am
controlul bașilor control și nici o remușcare m-a învățat și pe mine războiul ceva”

Zahida

„aștept frica de lângă mine să vină să vorbească în locul meu la tribunal să mai amânăm încă puțin va
rog frumos, domnule judecător sentințele sunt oricum indescifrabile e ca un vis pe care nu mi-l mai
amintesc ce sa va spun? dar e ciudat că nu mi-l mai amintesc mereu la fel o amnezie ce revine cu
aceeași claritate gropile comune sunt ca niște sere am un vis recidivist, nu-i așa? doar cel ce știe să
îmbrățișeze știe să chinuie uitati-va, e plin orașul ăsta de afișe de publicitate ale morții ea e singura
ce a rămas nebombardată - frica o dată cu alfabetul m-au învățat și reproșul în trei dialecte am trei
amnezii ce sa pun in declaratie? nu era mai bine să pictăm în loc să vorbim? nu era mai bine să
rămânem în picturile alea rupestre?
iertati-ma, dar aici e tribunalul uitării de la Haga noi muți și ei surzi
în afara limbajului nimeni nu se mai teme de nimeni
ca un copil într-o cameră întunecată din Srebrenica pe care frica îl izolează complet de realitate ii
pune calus la gura
e tribunalul uitării de la Haga eu așa l-am numit”

PARTAJ

splendoare

când negrul se așază pe negru chipul văduvei se descrețește brusc apare chipul ei de porțelan din
ziua logodnei voastre cu regrete mici, timide luminiscente la colțul gurii cu volănașe unde negrul își
întâlnește dublul negrul trece prin corneele văduvei până în câmpia cu splendori până în franjurata
auroră boreală deasupra vitrinei doar tu și negrul ei ca un îndemn ia-l nu ești sigură că faci față

Partaj 5

Chiar dinainte să ne cunoaștem trebuie să stabilim câteva reguli de bun simț: nu mă pot trezi la ce
oră vrei tu, nu mă pot sătura de atingeri, nu o să îți cer laptopul pentru treburi personale. Dar în
schimb vreau foarte mult să ne ținem șosetele amestecate în sertarul special de șosete. Chiloții nu,
pe ăia îi putem pune separat, ei se simt oricum mereu singuri. Să ne punem toate hainele de-a
valma., să încapă toate în același șifonier, să facem economie de spațiu, să facem ordine în același
timp. Vreau ca gulerele cămășilor noastre să se poate atinge uneori în dulap, să știe când una pleacă
și una rămâne. Și când va veni vremea să îmi strâng hainele, vreau să le ating și pe ale tale încă o
dată, să-mi stea în cale, să le mut de colo colo, să le desfac de pe umerășele din mine, să pot să simt
în textura lor fiecare moleculă moartă. Să desperechez cu blândețe toate șosetele noastre. Asta va
dura cel mai mult. O să am nervi, o să fiu grăbită, o să-mi aduc aminte că ai trecut cu tălpile peste
pieptul meu, și toate șosetele mele miros a călcâiele tale.
Căci aici, în sertarul cu șosete, suntem cei mai vulnerabili.
Toată dragostea mea fluorescentă stă de pe-acum ghemuită acolo, deși încă nu te cunoaște, dar are
călcâiele pregătite pentru a-ți încerca, pe rând, toate șosetele. Poate că un bărbat încruntat o să mă

aștepte precipitat în fața blocului să mă ajute cu bagajele, nu o să înțeleagă de ce durează atât de mult să strângi niște haine, o să creadă că plâng isterică pe podea, nu o să știe treaba asta complicată cu șifonierul. Dar pentru mine strânsul hainelor va fi un răsfăț. Căci o să te simt tot pe pielea mea, pe sub toate hainele puse grămadă în mijlocul camerei, mai desăvârșit ca înainte. Fiindcă nu te cunosc îmi permit să îți spun asta răspicat: există o dimineață când așezăm lucrurile în ordine, și apoi o după-amiaza când luăm lucrurile și le așezăm în altă parte. Luăm cărticica de rugăciuni și o punem pe pieptul mortului. Stingem lumina în baie și facem din relația noastră un vestiar. Da, scumpule, trebuie să stabilim asta de la bun început, chiar dinainte să ne cunoaștem: între noi va fi tot timpul un vestiar. Unde, pe întuneric, ne schimbăm repede de hainele de peste zi. Le punem pe cele de noapte, care ne strâng, ne lasă goi, ne amestecă membrele, gemetele sunt oricum destul de zgomotoase, în vestiar nu ne e jenă de vecini. Ne dăm cu deodorant după, și ieșim repede pe hol, un hol lung și întunecat, unde nici administratorul nu se oprește să se uite în jur. Apoi o luăm la fugă, trecem peste urletele copiilor (pe hol stau copiii pe care i-aș fi putut naște dacă nu ieșeam atât de repede din vestiar, atât de neterminată din schimbarea asta de haine), punem repede sacii la tomberon și gata. E ca și când ne-am fi cunoscut.